

20 LEERLINGEN
IN EEN **KLAS**

MIEKE Y. VAN DIJK is begonnen met schrijven van romans op het platform *Wattpad*. Dit deed ze onder de naam *-rare-/xYmkex*. *20 leerlingen in één klas* – ook wel *20LIEK* – was hierbij haar eerste succesvolle werk en heeft meerdere keren bovenaan de categorie “tienerfictie” gestaan. Daarnaast heeft ze met *20 leerlingen in één klas* de *Netties2017* gewonnen. In 2017 is de eerste versie voltooid. Nu, in 2023, is de herziende en herschreven versie als officieel boek uitgebracht.

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

MIEKE Y. VAN DIJK

Als eerst gepubliceerd in Nederland 2017
Deze paperback editie is gepubliceerd in 2023

Copyright © By Mieke Y. van Dijk

Het morele recht van de auteur is gehandhaafd

De officiële “20 leerlingen in één klas” afspeellijst

Simons afspeellijst

Daniels afspeellijst

De rommelige “20LIEK” afspeellijst

*Alle playlists zijn ook te vinden op **Spotify** via het account **miekeyvandijk***

Trigger warnings: *Homofobie, pestgedrag, anxiety en zelfverwonding.*

Zorg goed voor jezelf en zoek hulp als je dit nodig hebt. <3

*Voor de mensen die zichzelf leren kennen en het daar niet altijd
makkelijk mee hebben.*

OPDRACHT 1

HOOFDSTUK I

SIMON

MAANDAG

♪ *Boy Friday – Rebounder* ♪

De eerste week van het nieuwe schooljaar is net goed en wel voorbij en mijn verlangen naar vakantie is nu al enorm. Ik had niet verwacht dat de eerste week in de vijfde klas gymnasium meteen hard van stapel zou lopen en ons direct bakken met werk zou opleveren. Misschien had ik niet moeten verwachten dat de overgang van vakantie naar school simpel zou zijn en dat de docenten een beetje genade zouden hebben.

Ondanks dit alles, hebben we niet de ergste docenten ooit. Nee, als het aan mij ligt vallen ze allemaal eigenlijk wel mee. Op ééntje na dan: mevrouw Friekman – door de leerlingen ook wel “*De Freak*” genoemd. Zelf vind ik haar wel een goede docente en kan ik haar biologielessen prima volgen, maar ze is inderdaad nogal gestoord.

Elke les is het weer afwachten of ze een nieuw plannetje bedacht heeft waar ze de klas mee op wil zadelen. We hebben dadelijk het eerste uur les van haar en het maakt me een beetje nerveus. Met haar als docent weet je nooit of je schoolweek rustig zal beginnen of niet.

Om nog even de hel van de lessen uit mijn hoofd te houden, klets ik nog wat bij met mijn klasgenoten. Er zijn nog honderden verhalen van de zomervakantie waar we van op de hoogte gesteld moeten worden.

‘Hé, Levi, waar is je armbandje?’ merk ik op zodra ik naar de lange jongen kijk. Zijn huid is goed bruin gekleurd, maar er is nog een lichte streep op zijn huid te zien van waar het bandje heeft gezeten.

‘Oh, hij is kapot gegaan toen ik bij mijn vader in Italië was’, antwoordt hij en wrijft over de nu kale pols. Beduusd zie ik Felix toekijken, wie aan zijn eigen leren armbandje friemelt.

‘Oh, jammer’, stamel ik.

‘Ik heb hem wel bewaard hoor. Maar ik kan hem gewoon niet meer om’, stelt Levi Felix gerust, wie het armbandje van hem had gekregen als matchend setje. ‘Er was een meisje waar ik het gezellig mee had, dus ik had niet echt tijd om een nieuwe te halen’, zegt hij en bijt op zijn nagel.

‘Je kan wel zien dat je naar je vader geweest bent. Je bent echt bruin’, zegt Mirre nu verwonderd voordat Felix op Levi’s opmerking in kan gaan.

‘Is je kont ook zo bruin, Leviworst?’ vraagt Felix, waardoor iedereen hard lacht.

‘Heb je niet goed genoeg opgelet bij de training, Obelix?’ kaatst Levi plagerig terug. Felix kijkt hem triomfantelijk aan.

‘Nee, ik kijk niet graag naar je billetjes’, zegt hij, waardoor Levi lachend op zijn nagel bijt.

‘Siem! Siem!’ hoor ik iemand enthousiast mijn naam roepen en zo mijn aandacht trekken. Ik hoef niet op te kijken om te weten wie het is – ik herken de stem uit duizenden: het is Daniël. Toch kijk ik om en zie hem aan komen joggen de aula in, regelrecht naar de stoel waar ik onderuitgezakt op zit.

‘Daniël!’ doe ik hem plagerig na. Zodra hij naast me staat, geeft hij me een zachte mep op mijn bovenarm.

‘Spreek me niet met mijn hele naam aan, dat klinkt raar’, zegt hij. Net op het moment wanneer ik mijn mond open wil trekken om iets te zeggen, duwt hij zijn telefoon zowat in mijn gezicht en moet ik even achteruit deinzen om scherp te kunnen zien wat er zo bijzonder is. Zodra mijn ogen gewend zijn en ik een prachtig meisje op zijn scherm zie staan, pak ik verbaasd de telefoon uit zijn hand om haar beter te bekijken.

‘Wie is dit?’ vraag ik terwijl ik het meisje in me opneem en rechtop ga zitten.

Ze heeft lang, blond haar, felblauwe ogen en een verblindende glimlach die duizenden mannen zou doen bezwijken. Om niet te vergeten dat – hoe zeg ik dit beleefd? – haar voorgevel flink geschapen is en ze een goddelijk figuur heeft. Daniëls woorden schrikken me op uit mijn gedachten en verward kijk ik naar hem op.

‘Ik had je toch verteld dat het huis van de burens verkocht is?’ vraagt hij.

‘Mh-m’, hum ik en bespaar het mezelf niet om nog een keer het beeldschone meisje te bekijken. De uitleg maakt me eigenlijk ook niet zo heel veel uit.

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

‘Dit is mijn nieuwe buurmeisje’, zegt hij, wat ervoor zorgt dat ik met opengesperde ogen naar hem opkijk; Daniël kijkt me met een grote grijns terug aan.

‘*Damn, lucky.* Ze is dus Nederlands?’ is mijn reactie hierop, niet goed wetende wat ik er anders op moet zeggen.

‘Ja,’ zegt hij en kijkt me frosend aan, ‘wat anders?’

‘Ja, weet ik veel. Misschien had je een of ander gekke Instagram pornoactrice gevonden’, mompel ik en kijk nog een keer naar het meisje op zijn scherm terwijl we lachen. Voorzichtig speel ik met de bedel van mijn ketting.

‘Nee hoor. Niet zover ik weet, althans.’ Ook de andere jongens aan de tafel vragen nu aan Daniël of ze het meisje mogen zien, waardoor zijn telefoon de tafel rondgaat en ze er enthousiast over praten.

Ik voel wat jaloezie opspelen. Dit soort dingen gebeuren altijd alleen maar bij Daniël, mij zal het nooit overkomen. En dat terwijl Daniël het helemaal niet nodig heeft: hij heeft zijn uiterlijk al goed meezitten en er liggen tientallen meiden aan zijn voeten. Maar toch zijn het altijd de mensen wie het het minst nodig hebben, die het zo in hun schoot geworpen krijgen alsof het niets is.

Daniël hoeft maar een hand door zijn bruine haren te halen en een galante knipoog met zijn prachtige groene ogen te geven en de meisjes zullen hem al smeken of ze met hem mogen trouwen. En ook met woorden weet Daniël wel raad: zodra hij maar één zin heeft uitgesproken, staan de meisjes al te popelen om hem mee naar huis te nemen en voor te stellen aan hun ouders.

En ik daarentegen heb altijd maar pech. Hoe hard ik ook mijn best doe, ze blijven maar nooit hangen. Daniël beweert dat het komt doordat ik te lief ben, maar dit klinkt louter als een slap excuus voor het feit dat ik gewoon niet leuk en knap genoeg ben.

Toen mijn burens vier jaar geleden gingen verhuizen, kreeg ik geen fotomodel als buurmeisje. Nee, ik kreeg een jong gezin met twee zoontjes, die de hele buurt bij elkaar krijsen en negen van de tien keer zeker maken dat je om half zes ’s ochtends wakker wordt geschreeuwd. Nou zijn Jesse en Jorg – de jongens in kwestie – verder echt engeltjes, maar toch stel ik het niet echt op prijs dat mijn nachtrust vele avonden naar de gallemiezen gaat.

Met een steek van jaloezie in mijn maag kijk ik toe hoe Daniël zijn telefoon terugkrijgt. Tuurlijk, Daniël kan straks weer met een mooie dame ervandoor.

‘Hoe oud is ze?’ vraag ik maar. Het zit me niet helemaal lekker.

‘Zeventien, niet zo heel veel ouder dus’, zegt hij en zijn grijns blijft nog altijd rond zijn mondhoeken staan. Dit antwoord laat me iets beter voelen.

‘Oh, maar je weet toch wel dat meisjes meestal voor oudere jongens gaan? Daar kom jij met je zestien niet echt aan toe’, probeer ik hem van zijn stuk te brengen en zijn zelfvertrouwen ietwat in te perken voordat deze de hele ruimte inneemt – en die ruimte is groot.

‘Oh, maar dat komt wel goed’, zegt hij en ik zucht, want ik weet dondersgoed dat hij gelijk heeft.

Binnen een maand zal het meisje van Daniël zijn, let maar op. Want hij heeft niet alleen zijn looks en zijn weg met woorden mee zitten, Daniël is ook gewoon een fantastische jongen. Hij is werkelijk waar de knapste jongen en de grootste charmeur die ik ken.

De meeste meisjes beginnen al van twee kilometer afstand te kwijlen als Daniël Verkamp aan komt lopen – zijn rug en schouders recht en zijn blik die hij alleen af laat wenden als hij dat zelf wil. Een en al zelfverzekerdheid en kalmte straalt van zijn gespierde lichaam af. Naast hem verdoezel ik helemaal. Mijn magere lichaam en mijn asymmetrische gezicht zijn niets in tegenstelling tot dat van Daniël.

‘Jezus Christus, echt waar. Hoe krijg je het voor elkaar dat je God aan jouw kant staat? Hoe is het je gelukt Gods favorietje te worden?’ klaag ik terwijl ik mijn hoofd in mijn nek gooi en naar het plafond van de aula staar. Daniël lacht en ik kijk hem aan in zijn groene ogen.

‘Oh, maar misschien heb je gelijk. Grote kans dat ze inderdaad alleen maar oudere jongens wil daten. Plus, wie weet ben ik haar type helemaal niet’, zegt hij en kijkt me nu niet meer met een grijns aan, maar met een oprecht gemeente glimlach en probeert me zo een beetje op te fleuren.

Ik kreun, wrijf door mijn ogen en kijk hem dan met een grijns aan.

‘Kom op, Daniël, we weten allebei dat jij wie dan ook voor je kan laten vallen, ongeacht of je nou hun type bent of niet. Draai er maar niet omheen en doe niet zo schijnheilig’, zeg ik en hij lacht.

‘En anders laat je je slinger maar zijn werk doen. Dan bezwijkt ze ook wel’, mengt Felix zich nu, waardoor Levi lacht en Daniël grijnzend maar afkeurend zijn hoofd schudt.

‘Nou, Leviworst, nu willen we ook een foto van jouw meid zien’, dringt Felix met een scheve grijns aan, maar we lachen hem

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

uit om de *voice crack* die zijn stem hierbij aanneemt. Ik kijk naar zijn blauwe nagellak terwijl hij beschaamd met zijn armbandje speelt.

‘Ze heeft geen Instagram of zo’, zegt Levi vlug en wrijft over zijn lege pols.

‘Ja, ja. Smoesjes. Je hebt vast wel ergens een foto van haar’, zegt Felix weer en wenkt dat Levi zijn telefoon moet geven. De bel redt hem van Felix’ dringende verhoor.

De harde zoemer van de bel klinkt door de aula als teken dat de eerste les zo gaat beginnen. Nogmaals kreun ik verslagen en sta met tegenzin op om naar de les te gaan. Ik hijs mijn rugzak aan één hengsel op mijn rug en sjok achter Daniël aan naar het lokaal.

Terwijl we door de gangen lopen, zie ik hoe de meeste meisjes Daniël nakijken en zo hopen dat hij hen ook een glimp van zijn aandacht schenkt. Wanneer ik dit zie, herinner ik mezelf eraan mijn rug te rechten en ditzelfde zelfvertrouwen uit te stralen. Ik slaag er echter niet in. Mijn schouders zakken weer wat terug terwijl ik mijn ogen over de starende meisjes in de gang laat gaan.

Dan kijk ik op naar Daniël, die hen geen van allen een blik terug schenkt – brutaal, zou je zeggen, maar bij hem werkt het op een of andere manier. Wanneer je het meisje bent dat hij wel aankijkt, ben je haast een uitverkorene en zullen alle andere meisjes je benijden en je ogen uit willen krabben, zodat Daniël Verkamp je nooit meer een blik kan gunnen.

Daniël merkt mijn ogen op zijn gezicht en kijkt me aan en zet een glimlach naar me op. Ik glimlach kort terug en kijk dan beschaamd weg terwijl mijn hoofd langzaam rood kleurt. Waarom lukt het mij niet datzelfde zelfvertrouwen aan te nemen en het te showen alsof ik mezelf werkelijk zo voel?

Wanneer we bij het lokaal aankomen, staat mevrouw Friekman al klaar bij de deur. Ik zucht en loop naar mijn plek. Ik had liever wat games op mijn telefoon gespeeld dan de les van Friekman aangehoord. Vooraan in de klas neem ik plaats en kijk verbaasd op wanneer Daniël naast me aanschuift.

‘Wat doe je? Dit is niet jouw plek?’ vraag ik verrast. Na nog geen twee dagen van het nieuwe schooljaar werden Daniël en ik al uit elkaar gehaald in het lokaal, omdat we voor te veel onrust zorgden.

Daniël haalt enkel zijn schouders op en grijnst. Daar is zijn zelfvertrouwen weer – als het überhaupt ooit weg is gegaan. ‘Ach, wat maakt het uit?’ is zijn enige respons. ‘Maar goed, mijn buurmeisje, hè?’

‘Ja?’ Ik weet niet waar hij heen wil.

‘Ze heet Samantha, is dus zeventien jaar oud en haar hobby is tekenen’, ratelt hij. Godverdomme, hij heeft haar dus ook al gesproken. Mijn kansen ebben steeds meer weg.

‘Komt ze hier naar school?’ vraag ik zacht, maar ik weet niet precies waarom. Voorzichtig speel ik met de bedel van mijn ketting. Eigenlijk heb ik ook helemaal niet zo’n zin om over het nieuwe meisje te praten. Daniël knikt.

‘Ja, maar ze begint volgende week pas en zit een klas hoger dan wij.’ Ik knik. Naast dat ze ontzettend mooi is, is ze dus ook nog eens slim. De enige klassen boven ons zijn de zesde klassen van het VWO en gymnasium.

‘Maat, als je haar weet te krijgen, heb je echt goed beet,’ de zelfverzekerde knik van Daniël doet me een beetje duizelen, ‘*beauty en brains.*’

‘Ja’, zegt hij en haalt zijn schouders op alsof het niets is. Het ergste aan dit alles is dat ik weet dat het hem nog gaat lukken ook. Iedereen zal als een blok voor Daniël vallen.

‘Daniël, hup, naar je eigen plaats!’ roept Friekman plotseling vanuit de deuropening. Daniël rolt met zijn ogen en staat op. Hij slingert zijn rugzak over zijn schouder en kijkt me nog even aan.

‘We hebben het er dadelijk wel verder over’, zegt hij en loopt dan naar zijn eigen plaats.

‘Ja...’ stamel ik zacht. Waarschijnlijk wil hij er gewoon over opscheppen – niet bepaald iets waar ik zin in heb of op zit te wachten.

Felix neemt naast me plaats en ik begroet hem vrolijk, opgelucht dat ik even geen gesprek meer aan hoeft te horen over een prachtmeid die Daniëls nieuwe vlam gaat zijn. We praten wat met elkaar terwijl Friekman de lokaaldeur sluit en vooraan in de klas gaat staan.

‘Kan ik met jou meekijken? Ik ben mijn boek kwijt’, zegt Felix en ik lach.

‘Hoe kan je je boek na één week al kwijt zijn?’ vraag ik lachend en Felix haalt grijnzend zijn schouders op.

‘ADHD doet gekke dingen met je, Siem’, zegt hij en knipoogt. Lachend schuif ik mijn boek naar het midden van onze tafels. ‘Ik ben het niet kwijt. Ik weet gewoon even niet meer waar ik het gelaten heb.’

‘Aha’, zeg ik, alsof het niet hetzelfde is.

Hij pakt wat losse bladen erbij en begint met zijn been te stuiteren.

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

‘Ook geen schrift?’ lach ik. Felix schudt grijnzend zijn hoofd.

‘Dat zit tussen mijn verloren boek’, antwoordt hij. Zijn knie stuitert tegen de mijne, waardoor ik blozend wegtrek. ‘Shit, sorry’, zegt hij verlegen en gaat iets rechter zitten.

‘Is oké’, zeg ik en kijk toe hoe hij slordig op zijn losse blaadje begint te schrijven. Het is me sinds de eerste dag al meteen duidelijk geworden dat Felix de neiging heeft ietwat breed te zitten en moeite heeft met stil zitten, dus het is iets waar ik de afgelopen dagen aan heb proberen te wennen.

Voorzichtig kijk ik om me heen en zie dat alle twintig leerlingen van onze klas aanwezig zijn. Grijnzend kijk ik naar de muur achterin het lokaal, waar een penis en een half telefoonnummer op gekliederd staan. Ik heb het geslachtsdeel getekend en Daniël had bijna het nummer van mevrouw Friekman op de muur gekladderd, totdat we betrappt werden en hij niet wist hoe snel hij zijn stift weg moest leggen.

Mevrouw Friekman schraapt haar keel en weet zo de aandacht van de klas te winnen. Iedereen valt stil en richt zich tot de vrouw vooraan in de klas. Haar ogen glinsteren en ze glimlacht kort.

‘Ik heb weer een plannetje bedacht’, zegt ze.

De klas zucht en steunt: niemand heeft er zin in.

HOOFDSTUK 2

SIMON

MAANDAG

♪ *Heaven Knows I'm Miserable Now – The Smiths* ♪

‘Ik heb weer een plannetje bedacht’, zegt mevrouw Friekman. De klas zucht en steunt: niemand heeft hier zin in.

Over mijn rechterschouder kijk ik naar de achterkant van het lokaal, waar Daniël drie tafels achter mij zit. Ook hij heeft hier geen behoefte aan, wat hij aan me laat merken door zijn groene ogen groot te maken en vervolgens met ze te rollen. Ik moet er zacht om lachen.

Dan kijk ik weer voor me. Mevrouw Friekman is ongeduldig aan het wachten op de rest van de klas. Geroezemoes tussen de leerlingen is te horen.

‘*What the fuck, man?*’, hoor ik Felix naast me mompelen, wat ervoor zorgt dat ik opnieuw lach. Verschillende keren hoor ik mensen die zich afvragen wat ze nu weer van plan is.

‘Kan ik?’ vraagt ze dan, wat ervoor zorgt dat de klas stilvalt. Ze knikt tevreden. ‘Mooi. Zoals ik al zei, heb ik weer een plan. En deze keer is het niet alleen een plan.’ Ze zegt dit terwijl ze op de punt van haar bureau gaat zitten en de gezichten van de leerlingen scant om de reacties op te nemen. ‘Het is een sociaal experiment’, licht ze toe. Ik kreun en laat mijn hoofd op de tafel vallen, wat een lach van Felix oplevert met een steunend klopje op mijn rug.

Even blijf ik zo liggen, maar haal dan mijn hoofd van de tafel af. Blijkbaar kon het dus nog erger. Felix begint nerveus met zijn pen te klikken en zijn been op en neer te wiebelen. Na wat onrust valt iedereen weer stil. Niemand zegt meer iets en ook Friekman blijft stil, wat me haast bang maakt.

‘Mevrouw, wat voor experiment is het dan?’ hoor ik Lars ergens achter me vragen. Geïrriteerd kijk ik naar hem om en probeer met mijn blik hem het zwijgen op te leggen. Als niemand nou interesse toont, ziet ze dat niemand er zin in heeft en zal ze haar plan hopelijk afkappen.

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

‘Aha, ik dacht al dat iemand het zou vragen’, zegt ze dan. ‘Het gaat over liefde en iedereen uit de klas moet eraan meedoen.’

Oké, alsjeblijft, vermoord me of zo.

‘Liefde,’ fluistert Felix in mijn oor, waardoor ik naar hem omkijk, ‘kijken welke leerling het beste kan beffen’, zegt hij en dit zorgt ervoor dat we samen proesten van het lachen.

Ik weet niet of zijn oversekste humor komt doordat hij een klas overgeslagen heeft – en daarmee meer dan een jaar jonger is dan de meesten in de klas – of door zijn ADHD, of een combinatie van beide of misschien juist geen van beide, maar het maakt het niet minder grappig voor me op dit moment. Zijn voorliefde voor seksuele grappen is alleen maar hilarischer recht voor de neus van een docent. Ik heb haast het gevoel dat lachen op dit moment illegaal is.

‘En..?’ klinkt Lars weer vragend en ik kan wel met mijn lesboek tegen zijn hoofd slaan. Opeens is het lacherige gevoel van net in één klap weg. Alsjeblijft, houd je mond en vraag verder niets meer. Ik heb hier geen zin in en wil dus verder ook niet weten wat haar gestoorde plan zal zijn.

‘Oh, ja, natuurlijk. Kijk, jullie zijn met een even aantal in de klas, dus jullie kunnen allemaal een stelletje vormen...’ Ze kijkt even langs de leerlingen, die haar aan zitten te kijken alsof ze water zien branden. ‘Dus ik wilde kijken of als je mensen een relatie laat hebben op commando’s, of dat dan uitwerkt’, legt ze uit alsof het niets is. Felix blijft wild met zijn been wiebelen en begint nu nerveus met de koordjes van zijn leren armbandje te spelen. Nerveus pak ik mijn ketting vast.

Oké, het is officieel: dit mens spoort niet. Ze ziet haar leerlingen als proefdieren.

‘Maar mevrouw, we zijn met elf jongens en negen meisjes’, brengt Lars hier dan op in. Oh kak, daar had ik helemaal niet eens aan gedacht. Het hele plan wordt alleen maar geschifter en geschifter.

‘Oh *shit*’, mompel ik nu en ook Felix brengt iets soortgelijks uit, waardoor we elkaar met een wanhopige, zoekende blik aankijken. Zenuwachtig richt Felix zijn ogen op zijn lichtblauwgelakte nagels.

‘Precies, daarom koos ik jullie klas. Bij jullie is het verschil tussen het aantal jongens en meisjes namelijk het kleinst.’ Ze legt het werkelijk waar uit alsof het de normaalste zaak van de wereld is. ‘En iedereen *moet* eraan meedoen, anders werkt het niet.’

‘Moet dan een jongen met een andere jongen gaan?’ vraagt Levi terwijl hij nerveus op zijn nagel bijt. Felix en ik kijken tegelijkertijd naar hem om.

‘Ja’, zegt ze snel en kort. *What the hell?* Dit mens is echt geschikt.

‘Zoiets kunt u echt niet maken’, brengt Dagmar er dan op tegenin. Ik kijk om naar het meisje met de hoofddoek.

Ik herinner me hoe ze ooit een keer heeft verteld hoe lastig het is voor haar om te daten en vriendjes te hebben vanwege haar ouders en hun tradities. Tuurlijk, ook voor haar zal dit experiment echt tot een marteling uit kunnen lopen.

Dagmar lijkt verward; iedereen lijkt verward, maar vooral heel erg verbaasd en verbluft. De woorden van *De Freak* hebben iedereen overrompeld.

‘Het is een experiment’, zegt ze nogmaals, maar dat geeft absoluut geen reden om dit goed te keuren en haar dit te laten doen.

‘Maar niemand uit deze klas is homo!’ zegt Gijs nu verbluft. Er wordt instemmend “ja” gemompeld als reactie op deze opmerking. Iedereen is wanhopig op dit moment.

‘Wie weet wat er allemaal wel niet uit het experiment kan komen’, reageert mevrouw Friekman hierop met een grijns. Ze kijkt me aan. Ergens jaagt deze vrouw de stuipen op mijn lijf, dus ben ik opgelucht wanneer ze eindelijk haar ogen van me afhaalt.

‘Maar...’ klinkt er als protest, maar ik kan niet ophalen wiens stem het is.

‘Luister nou even’, probeert Friekman, in de hoop ons rustig te krijgen.

‘Ik ga écht niet met een jongen’, zegt Felix met overslaande stem terwijl hij met de duimnagel van zijn rechterhand de lichtblauwe nagellak van zijn linkerduimnagel krabt, zo flarden en splinters lichtblauw door de lucht laat schieten.

‘Mogen we zelf stelletjes maken?’ Ook hier hoor ik niet wie het vraagt, maar het is een jongen.

‘Ja, jullie mogen...’ ik kan al niet meer horen wat mevrouw Friekman zegt door allerlei stoelen die naar achteren vliegen. De jongens schieten alle kanten van het lokaal op.

Pas wanneer Felix vliegensvlug opstaat en wegsprint naar een meisje, heb ik door wat er gaande is en sta ik haastig op terwijl ik wanhopig om me heen kijk. Alle negen meisjes hebben al een jongen op een of andere manier om zich heen hangen. Met mijn

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

handen op de rugleuning van de stoel leun ik er verward tegenaan. Verdomme!

Verward kijk ik het lokaal rond en zie dan Daniël naast zijn stoel staan. Mijn hart zakt in mijn schoenen. Ook hij had pas te laat door wat er in die paar tellen gebeurde en heeft ook geen meisje kunnen claimen.

Onze ogen kruisen elkaar en dan pas dringt het tot me door: ik moet met Daniël, mijn beste vriend voor jaren. Langzaam voel ik de kleur in mijn gezicht wegtrekken. Even heb ik het gevoel dat ik flauw ga vallen. Mijn oren beginnen te suizen.

De gehele klas is stilgevallen en ik voel dat alle ogen op ons gericht zijn. Ik heb echter enkel oog voor de felgroene ogen van Daniël, die nog nooit zo'n onzekere uitstraling hebben gehad als nu. De zelfverzekerde blik waarmee hij nog geen tien minuten geleden door de gang heeft geparadeerd, is nu compleet verdwenen.

Ik doe een poging om de brok in mijn keel weg te slikken. Mijn handen worden klam en mijn ademhaling licht gehaast. Mijn hart bonst in mijn keel.

Daniël bijt zacht op zijn onderlip, wat hij altijd doet als hij nerveus is. De rest kijkt nog steeds naar ons. Iedereen weet dat we vrienden zijn sinds de crèche, nu overkomt ons zoiets.

Alsof er niets anders meer bestaat is Daniël mijn enige visie geworden en ook het gesuis in mijn oren sluit me af van de rest van de buitenwereld. Niets dringt bij me binnen, tot opeens de heldere stem van Friekman de ruis in mijn oren verbreekt. Het voelt alsof ik met mijn gezicht door water breek en zo weer aan het oppervlak kom.

'Uhm, oké, dat ging snel...' verbreekt mevrouw Friekman stamelend de stilte. 'Daniël, Simon, jullie gaan sa-'

'Mevrouw, dat kan echt niet!' Spontaan schiet ik uit mijn trance en gun haar nog geen twee tellen om uit te praten terwijl ik me abrupt naar haar omdraai. Verbaasd kijkt ze me aan. 'Daan en ik zijn beste vrienden, dit kan echt niet!' smee ik. Ik sta weer met beide voeten op de wereld en voel me wakkerder dan ooit.

Zo'n experiment kan ik echt niet met Daniël uitvoeren, daarvoor staan er veel te veel dingen op het spel. Stel dat onze vriendschap hierdoor eindigt omdat dit experiment het ongemakkelijk maakt.

Ik kijk om naar Daniël in de hoop dat hij me te hulp schiet, maar hij staat verstijfd achterin de klas. Een typisch *fright or flight* moment. De situatie heeft hem zo overdonderd dat hij niet in staat

is ook maar enig woord uit te brengen. Ondertussen blijft hij op zijn lip bijten, wat ervoor zorgt dat hij begint te bloeden. Wanhopig kijk ik maar weer om naar Friekman, kijk haar met mijn beste puppy-ogen aan.

‘Mij best als ik met een andere jongen moet, maar niet met Daniël’, smee ik weer. Als mijn band met een andere jongen aangetast wordt, kan het me werkelijk niets schelen. Ik heb toch geen andere jongen met wie ik zo hecht ben als met Daniël; als ik met iemand anders moet, kan ik het experiment verwaarlozen en hoef ik er geen enkele tel meer aan te denken. Alles voor mijn vriendschap met Daniël.

‘Uh, misschien wil een andere jongen wisselen voor jullie?’ zegt mevrouw Friekman hierop.

‘Lex, kan jij niet met Daniël gaan?’ zegt Sandra nu en geeft Lex een klein duwtje.

‘Nee, dank je. Misschien een andere jongen’, brengt hij verontwaardigd uit.

Hoopvol kijk ik de klas rond, maar zie alleen maar jongens die stevig hun geclaimde meisje vasthouden.

Levi schuifelt een beetje en kijkt me twijfelend aan terwijl hij op zijn nagel bijt. Ik kijk naar Felix, wie nerveus met zijn vinger rondjes draait tussen zijn armband en pols.

Opnieuw kijk ik naar Levi. Zijn blik gaat naar Felix, wie hem lastig aankijkt en dan snel zijn ogen op zijn nagels richt en verdergaat met het eraf krabben van zijn nagellak.

Levi kijkt me weer aan en stopt met het bijten op zijn nagel. Mijn hart gaat sneller kloppen. Alsjeblieft, Levi, offer je op en laat Daniël met Mirre samengaan. We hoeven echt niet deel te nemen aan dit stomme experiment, we zullen gewoon doen alsof we dat wel doen. Levi’s geschuifel stopt en hij pakt Mirre beter vast.

Het was maar schijn; Levi blijft bij Mirre staan en zwijgt.

Nee, niemand wil wisselen. Ik vind het niet heel raar ook. Welke jongen zou er nou vrijwillig opstaan om met een andere jongen aan een experiment over liefde deel te nemen? Geen een; je wil immers mensen niet laten denken dat je homo bent. Hierom besluit ik maar het niemand kwalijk te nemen.

Voorzichtig kijk ik Daniël weer aan. Ook hij kijkt me stil aan. Een ongemakkelijk glimlachje komt op zijn gezicht, maar ik kan mezelf er echt niet toe zetten mijn mondhoeken omhoog te werken. Met tranen in mijn ogen kijk ik weer om naar mevrouw Friekman.

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

‘Sorry, Simon, je moet dan toch echt met Daniël’, zegt ze. Kort knik ik en probeer nog een keer de brok in mijn keel weg te slikken. Ik ga zitten op mijn stoel en speel zenuwachtig met de bedel van mijn ketting terwijl ik haperend inadem. Snel laat ik de ketting los en plaats mijn handen zenuwachtig tussen mijn benen. Verkering met een jongen...

‘Daniël?’ zegt Friekman en gaat van het bureau af. Naast me wordt een stoel naar achteren geschoven en gaat Daniël zitten. Stil kijken we elkaar aan. De tranen rusten onderin mijn ogen. Ook Daniël lijkt het er niet makkelijk mee te hebben. Dan begint hij toch te lachen.

‘Hé joh, verkering met mijn beste vriend! Hoe erg kan dat nou werkelijk zijn? Ik wacht stiekem al jaren tot dit stadium van onze relatie aan zou breken’, zegt hij grappend en dit weet me ook aan het lachen te maken. Hij woelt door mijn blonde haren heen en leunt iets dichters naar me toe.

‘Het komt wel goed’, fluistert hij. ‘Het is maar een stom experiment, we worden vast niet verliefd op elkaar.’ Ik knik, maar voel me nog steeds niet compleet op mijn gemak. Verdomme, ik moet verkering nemen met mijn beste vriend voor een of ander idioot sociaal experiment dat de meest krankjorum docente ooit heeft bedacht. Verkering met *motherfucking* Daniël, en ik val niet eens op jongens. Ik kijk naar Daniëls lip.

‘Je lip bloedt’, is het enige wat ik nu uit weet te brengen. Daniël voelt verward aan zijn lip en kijkt dan verbaasd naar de kleine rode vlek die achter is gebleven op zijn vinger.

‘Oh, kak’, mompelt hij en drukt zijn vinger tegen zijn lip aan in de hoop het bloeden te stoppen. ‘Ik heb nooit door dat ik op mijn lip bijt.’

‘Mooi, dan is het nu geregeld. Allemaal gaan zitten naast je partner, alsjeblijft’, klinkt Friekman weer door het lokaal heen. Dat is het moment dat er toch een traan uit mijn oog weet te ontsnappen. Daniël, mijn “partner”. Snel veeg ik de druppel weg in de hoop dat Daniël het niet heeft opgemerkt, maar ik slaag er helaas niet in.

‘Simon, gaat het?’ vraagt hij en legt zijn hand op mijn rug om me beter te bekijken. Verdomme. Daniël spreekt me zelden met mijn hele naam aan. Enkel als hij een grapje maakt, hij serieus is of als hij zich zorgen maakt. Eindelijk weet ik een neppe glimlach op te zetten en knik naar hem.

‘Prima’, lieg ik. Daniël grijnst een beetje.

‘Gelukkig maar, ik had het heel beledigend gevonden als je moest huilen omdat ik je nieuwe vriend ben. Hoe kun je het nou erg vinden mij als je vriend te hebben?’ We lachen een beetje. Ik merk dat hij grapjes maakt om me op te vrolijken, maar het hele experiment zit me niet lekker en daarom lukt het hem niet.

Het volgende moment dat ik opkijk, zit iedereen weer en kijkt mevrouw Friekman een keer trots het lokaal rond. Ze laat haar ogen glijden over de koppeltjes die ze gecreëerd heeft en lijkt er tevreden mee. Ze is er zo enthousiast voor dat het me haast bang maakt.

‘Oké, het is de bedoeling dat jullie zoveel mogelijk met elkaar optrekken en niet met andere mensen gaan rotzooien’, zegt Friekman, waarbij ze Koen, Felix en Levi kort aankijkt, gevolgd door wat andere leerlingen. Deze woorden laten me weer denken aan Samantha, wat ook het geval lijkt te zijn bij Daniël. Ook op hem vallen haar ogen kort. Opeens is hij niet zo vrolijk en onbezorgd meer. ‘Ik wilde het eigenlijk vragen voordat de koppeltjes gevormd werden, maar jullie waren me voor. Zijn er mensen hier die al verkering hebben?’ vraagt ze dan.

Ik kijk de klas rond. Felix schiet Levi een twijfelende maar strenge blik toe. Levi lijkt kort wat te willen zeggen, maar besluit te zwijgen en begint op zijn nagel te bijten. Blijkbaar is het Italiaanse meisje geen mededeling waard. Enkel Frans en Lauren steken hun handen op.

‘Oh...’ brengt mevrouw Friekman nu teleurgesteld uit.

‘Ja, maar wel met elkaar’, legt Frans uit, waardoor het gezicht van mevrouw Friekman opklaart.

‘Oké, dat is mooi’, zegt ze en schrijft wat op in haar map. Zwijgend kijkt ze weer een keer de klas rond. Al dit gedoe maakt me zenuwachtig. Ik hoop dat Daniël er hetzelfde over denkt als ik en we niet mee gaan doen aan de gekke dingen die Friekman ons zal opdragen.

‘Nou, jullie moeten dus zoveel mogelijk met elkaar omgaan en mogen absoluut geen andere relaties beginnen. Iedere week zullen jullie een opdracht krijgen, die jullie met z’n tweeën moeten uitvoeren. Na een paar weken zullen we zien wat ervan gekomen is’, zegt ze dan.

Dit experiment is bedoeld om te mislukken voor ons. Nooit zullen Daniël en ik voor elkaar vallen; we zijn elkaars beste vriend. Sterker nog, we zijn beide hetero. Ik ga nooit gevoelens krijgen voor een jongen: ik ben niet homoseksueel. Echt niet.

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

‘Hoe lang zal het experiment duren?’ vraagt Bente nu, die Felix naast zich heeft zitten. Verlegen kijkt hij weg van me terwijl hij met zijn armband speelt, die hij ondertussen af heeft gedaan en ronddraait op het tafelblad.

Ik kan wel boos zijn en iedere jongen haten die een meisje heeft kunnen vinden, maar het was mijn eigen schuld dat ik niet snugger genoeg was om door te hebben wat er in het lokaal gebeurde. Dit haalt echter niet weg dat ik niet jaloers ben en er ontzettend van baal dat ik nu met Daniël opgescheept zit voor dit verdomde experiment.

‘Dat weet ik nog niet helemaal zeker,’ begint Friekman, ‘maar ik gok op minstens twee maanden, misschien zelfs langer.’ Oh, ik zou zo graag uit dit lokaal verdwijnen en nooit in deze klas hebben gezeten. Minstens twee maanden, is die vrouw gek geworden? ‘Oké, dan ga ik nu de koppeltjes opschrijven zodat ik de zaken bij kan houden. Lars, met wie zit jij?’

‘Amber’, klinkt hij trots. Ja, wees maar lekker trots. Jij hoeft hier niet met een jongen aan mee te doen – je beste vriend bovendien.

Mentaal geef ik mezelf een tik tegen mijn oren. Niet zo boos zijn, Simon. Je hebt het echt aan jezelf te danken dat je hier nou aan Daniël gekoppeld zit. De andere jongens hebben hier niets mee te maken. Oké, ze hadden zich op kunnen offeren zodat je niet met Daniël had moeten, maar dit zou je zelf waarschijnlijk ook niet gedaan hebben als de situatie andersom was geweest.

‘Oké, we werken de rijen af. Zeg je eigen naam en de naam van je partner’, zegt ze wanneer ze hun namen heeft opgeschreven. Bij elk koppeltje dat ik hoor, word ik alsmaar misselijker. Zenuwachtig begin ik met mijn ketting te spelen.

‘Giel en Annabel’, zegt Giel.

‘Frans en Lauren’, zegt Lauren wanneer ze ziet dat Friekman klaar is met schrijven.

‘Sandra en Lex’, zegt Sandra verbitterd.

‘Levi en Mirre’, zegt Levi. Ik kijk naar hem om en ik zie hem me met een pijnlijke glimlach aankijken. Ik vraag me af of ik me net verbeeld heb dat hij bewoog en zich zou opofferen – of dat het echt zo was en hij zich bedacht.

‘Hilde en Gijs’, klinkt Gijs het trotst van allemaal. Weet ik veel hoe vaak heeft hij al lopen roepen dat hij Hilde leuk vindt, en nu is zij zijn partner. Het is hem verdomme gelukt en ik zit hier opgescheept met mijn beste vriend.

‘Felix en Bente’, klinkt Felix achterin de klas terwijl zijn armbandje wegschiet onder zijn vingers en op de grond valt. Ik zie het hem ongemakkelijk oppakken en weer omdoen. Ik wilde dat hij me mee omhoog had gesleurd en op de schoot van een meisje had geworpen het moment dat hij opstond om Bente tot zich te nemen. Maar ook bij hem mag ik niet boos zijn dat hij dit niet heeft gedaan.

Het is allemaal mijn eigen domme schuld, samen met die van Daniël. Je kan misschien zeggen dat het eerlijk was geweest als iedereen wist dat de keuze op dat moment gemaakt ging worden, maar je had het kunnen voorspellen.

Je kan ook zeggen dat het eerlijker was geweest als de negen meiden hadden mogen kiezen met wie ze dit graag zouden willen doen – in plaats van dat ze geclaimd zouden worden als een of andere trofee – maar ik weet zeker dat het overgrote deel dan voor Daniël was gegaan en was er enkel geruzie gekomen. Dat extra zelfvertrouwen heeft Daniël niet nodig.

‘Dagmar en Koen’, zegt Koen.

‘Lotte en Bob’, klinkt de schelle stem van Lotte hard achter me. Kak, nu komen Daniël en ik.

‘Simon en Daniël.’

‘Daniël en Simon’, zeggen we tegelijkertijd. Verbaasd kijken we elkaar aan. Dan kijk ik weer naar Friekman en ik voel al mijn goede hoop wegzakken in mijn schoenen. Nu is het echt zo, nu staat het vast. We hebben onze namen genoemd en nu staan we in haar gekke labjournaal voor haar geschifte experiment vast als stelletje. Ze heeft officieel vastgelegd dat Daniël en ik dit samen moeten gaan doen.

Even is het stil in de klas. Deze stilte wordt verbroken door haar stem.

‘Oké, ik neem van jullie aan dat jullie allemaal – *allemaal* – fanatiek mee zullen doen en het experiment serieus zullen nemen. Jullie eerste opdracht begint meteen deze week en deze luidt als volgt: loop hand in hand wanneer je door de gangen loopt’, zegt ze. Geschrokken kijk ik Daniël aan. Ook hij is er eerst een beetje overdonderd door, maar dan lichten zijn ogen op en lijkt hij minder bezwaard.

‘Zo erg is dat toch niet?’ zegt hij. Opgelucht zucht ik. Hij heeft gelijk – het is enkel een handje vasthouden, hoe erg kan het zijn? Plus, zodra we uit het zicht van Friekman zijn, hoeven we er echt niet aan mee te doen. Ook al verwacht ze van ons dat we actief deel zullen nemen, ben ik dit zelf absoluut niet van plan.

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

Ik heb vroeger vaak zat Daniëls hand vastgehouden toen we nog op de crèche zaten. Als we dan met de klas ergens heen moesten lopen, zocht ik altijd meteen Daniël op en greep dan zijn toen-nog-kleine-handje vast. Het zou een bekend gevoel voor me moeten zijn om zijn hand vast te houden. Het stelt inderdaad niet zo veel voor.

Elkaars hand vasthouden, zouden we daardoor nou verliefd op elkaar moeten worden?

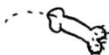
‘Ook moeten jullie naast elkaar zitten in de lessen. De plattegrond zal ik nog wel naar de andere docenten doormailen. Als ze moeilijk gaan doen, leg je het maar gewoon uit. Ik heb gewoon graag dat jullie elkaar beter leren kennen voor dit experiment, en dan helpt het niet als jullie het grootste deel van jullie dagen gescheiden moeten zitten. Echt elke les naast elkaar gaan zitten en hand in hand lopen, mensen. Dan gaan we nu door met de echte les’, zegt ze en begint over biologie te vertellen.

Haar verhaal komt echter niet bij me binnen; ik ben te druk bezig met verwerken wat er zojuist allemaal in dit lokaal gebeurd is.

Godverdomme, was ik maar niet zo suf geweest en was ik ook maar meteen opgesprongen om een meisje te zoeken zodra ik het woord “ja” uit haar mond hoorde komen. Dan had ik hier nu niet zo gezeten.

Beter was ze een of andere gestoorde professor zoals Frankenstein in een lab geworden, in plaats van een gestoorde docente in een lokaal. Ook al valt het tot nu toe inderdaad nog mee, toch blijft het idee geschikt. Wie weet wat er nog meer gaat komen.

Het enige voordeel aan dit experiment is dat Daniël en ik nu weer naast elkaar mogen zitten.

Na een lange les van pure onzin kunnen we dan eindelijk dit helse lokaal verlaten, waar de sfeer ongemakkelijk veranderd was na de woorden “ik heb weer een plannetje bedacht”. Snel doe ik mijn boeken en schrift in mijn rugzak en zwaai hem over mijn schouder. Vlug loop ik naar de uitgang van het lokaal en kan niet wachten om weer fatsoenlijk adem te halen.

Ook al is Daniël mijn beste vriend, toch voelde heel raar om opeens gedwongen naast hem te zitten als zijn zogenaamde

vriendje. Ik kon er niets aan doen, maar het maakte alles heel ongemakkelijk.

Snel loop ik de deur uit en zucht opgelucht.

‘Siem, wacht!’ hoor ik Daniël roepen. Als reactie stop ik met lopen en draai ik me naar hem om. Hij jogt naar me toe en komt voor me staan.

‘Wat?’ vraag ik en kijk hem verward aan. Zijn groene ogen gaan naar mijn hand en vervolgens pakt hij hem vast. Stomverbaasd kijk ik hem aan en weet niet hoe snel ik mijn hand uit zijn grip moet trekken.

‘Wat doe je?’ sis ik. Mijn hart klopt werkelijk waar in mijn keel.

‘Het experiment...’ stamelt hij en kijkt me aan alsof ik het heel normaal moet vinden dat hij mijn hand vast wil houden.

‘Nee, laat me alsjeblieft met rust. Ik ben geen homo. Ik wil dit niet doen’, zeg ik en kijk hem fronsend aan. Waarom doet hij zo?

‘Het was maar een hand vasthouden, toch? Zodra het erger wordt, kunnen we stoppen’, zegt hij en haalt zijn schouders op. Schichtig kijk ik naar het lokaal, dat nog net achter ons is, en voor Frikmans ogen pak ik Daniëls hand vast terwijl ik zacht zucht. Zo trek ik hem weg bij het lokaal, de rest van de gangen door. Ik wil hier helemaal niet aan toegeven.

Waarom laat ik me hierin meeslepen? Ik loop stevig door de gangen. Daniël sleur ik achter me aan terwijl ik stug door marcheer. Zodra we uit het zicht van *De Freak* zijn, kan ik loslaten. Dit is mijn motivatie om zo snel mogelijk door te lopen.

‘Simon, Simon, doe eens rustig’, klinkt Daniël op een gegeven moment en ik stop abrupt met lopen, verbaasd door het horen van mijn hele naam. Daniël botst tegen mijn rug aan, waardoor ik opschrik uit mijn gedachten. Verward draai ik me naar hem om. Hij glimlacht klein naar me.

‘Sorry’, stamel ik zachtjes. Ik had verwacht dat we nu los van elkaar naar het lokaal zouden lopen, maar in plaats daarvan pakt Daniël mijn hand beter vast. Ik laat hem maar even zijn gang gaan en probeer wat rustiger te worden. Kalm lopen we door de gangen van de school. Voor het eerst merk ik dat de ogen van de mensen op de gang niet alleen op Daniël gericht zijn, maar ook op mij.

Ook al heb ik vroeger vaak zat zijn hand vastgehouden, toch voelt het anders nu. Ik ben het niet meer gewend; alles lijkt wel veranderd eraan.

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

‘Homo’s!’ roept een jongen op de gang. Geschrokken wil ik Daniëls hand loslaten, maar hij grijpt mijn hand juist steviger vast. Hij wist gewoon dat ik los wilde laten – hij kent me te goed.

En juist daarom is het zo raar om te zeggen dat we nu verkering hebben. We zijn elkaars beste vrienden, die horen geen verkering met elkaar te hebben.

Na een korte route door de school komen we bij het volgende lokaal aan. Snel gaan we zitten. Even ben ik nog in de war wanneer Daniël naast me plaatsneemt, maar dan herinner ik me het sociale experiment meteen weer.

Hoe kon ik het ook vergeten?

HOOFDSTUK 3

SIMON

MAANDAG

♪ *Everybody's Changing* – Keane ♪

Na een lange dag door de school heen banjeren met Daniëls hand in de mijne, kan ik dan eindelijk naar huis. Het was absoluut niet mijn idee en eigenlijk stemde ik er ook niet op in, maar Daniël stond erop en hem tegenwerken leverde geen resultaat.

Als we het doen, dan doen we het goed.

Dat had hij gezegd, maar ik begrijp niet helemaal waarom. Mijn hoofd kan er niet bij waarom Daniël zo graag aan *De Freak* wil gehoorzamen en daarmee dus actief wil deelnemen aan dit geschifte experiment. Al helemaal niet nu Samantha in het vizier is.

Ik heb een raar onderbuikgevoel. Iets zegt me dat dit sociale experiment van Friekman onze vriendschap niet goed gaat doen.

In gedachten verzonken steek ik mijn fietssleutel in zijn slot en draai hem een kwartslag. Het slot schuift open terwijl ik iemand mijn naam hoor roepen.

‘Siem!’ Het is Daniël weer. Ik draai me om naar waar het geluid vandaan komt en zie hoe hij de school uitrent, rechtstreeks naar mij toe. Kort glimlach ik, maar ik weet mijn mondhoeken niet omhoog te houden. Ik kan het gewoon niet geloven dat ik nu in een of andere relatie zit met hem.

‘Kun je afspreken?’ vraagt hij wanneer hij voor me staat.

‘Vandaag niet, Daan’, zeg ik bezwaard terwijl ik mijn fiets uit het rek trek en wil wegrijden. Daniël grijpt echter mijn stuur vast en houdt me op deze manier tegen.

‘En het experiment dan?’ vraagt hij verbaasd. Er vormt zich een diepe frons op mijn voorhoofd en verward kijk ik hem aan.

‘Kom op, Daan, je neemt het toch niet serieus?’ vraag ik hem, absoluut niet onder de indruk. Waarom zou hij naar die imbeciel luisteren?

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

Ook al zegt iets in mijn onderbuik me dat ik inderdaad meer tijd met hem moet doorbrengen, ga ik dat niet enkel vanwege dit stomme experiment doen. Nee, dat moet niet mijn beweegreden zijn om met hem af te spreken.

‘Tuurlijk wel! Ze heeft me benieuwd gemaakt, Simon’, zegt hij. Verdomme, hij zegt het weer. Mijn ogen schieten vlug naar zijn borst, waar zijn ketting hangt.

‘Waarom ga je niet achter Samantha aan? Zij is veel leuker voor jou’, is het enige wat ik hierop uit weet te brengen, ook al doet het me een beetje zeer om dit uit te spreken. Ik wil niet dat Daniël straks Samantha boven mij verkiest, maar de kans is groot dat dit uiteindelijk wel zal gebeuren.

Ik wrik mijn stuur los uit Daniëls grip en loop richting de uitgang van de fietsenstalling. Daniël loopt met me mee.

‘Samantha is leuk, maar ze kan echt nog wel even wachten, Simon. Dit experiment spreekt me aan, hoe stom het ook klinkt’, zegt hij. Stomverbaasd stop ik met lopen en kijk hem aan in zijn groene ogen. Op geen enkele manier kan hij serieus zijn nu. Hij moet wel een grapje maken.

‘Je maakt een grapje’, zeg ik en knijp mijn ogen tot spleetjes. ‘Je zit met me te dollen. Je vindt het experiment helemaal niet interessant. Je valt op meiden, waarom zou je?’ Daniëls gezicht blijft echter vlak. Oh God, hij is serieus. Hij is echt geïnteresseerd in het experiment.

‘Ik maak geen grapje’, is dan ook zijn respons. Stil kijk ik hem nog even kort aan. Dit hele gedoe maakt me een beetje misselijk. ‘Dus... Ga je mee?’ Oh jongens, ik kan echt niet met deze jongen.

‘Daniël, ik heb nog veel huiswerk voor morgen wat ik allemaal nog moet maken. Misschien morgen, oké?’ verzin ik.

Het is raar dat we nu zouden afspreken om bij elkaar te zijn vanwege dit verschrikkelijke experiment dat onze schoot in is geworpen. Met alle liefde vermijd ik het experiment zo veel mogelijk, dus als dat inhoudt dat ik dan een keer niet met Daniël afspreek, heb ik dat er absoluut voor over.

Samen zijn vanwege een sociaal experiment over liefde. *Liefde*. Daniël is mijn beste vriend, en nu ben ik opeens zogenaamd aan hem gekoppeld en is hij mijn vriendje. Ik val niet eens op jongens.

Hoe ben ik in godsnaam in deze situatie beland en hoe kom ik er zo snel mogelijk weer uit?

Mijn ogen dwalen over Daniëls gezicht, maar al snel schieten ze naar de goudkleurige ketting om zijn nek. Het bedeltje is een

verticaal balkje met coördinaten erin gegraveerd. Zelf draag ik er ook zo een. De coördinaten behoren tot onze crèche, waar we elkaar hebben leren kennen. Het was een kerstcadeau van mijn moeder aan ons, om als vriendschapsketting te dienen. Nu is die vriendschap zogenaamd omgetoverd tot een relatie.

Normaal draagt Daniël de ketting altijd onder zijn shirt, maar nu is hij er onderuit geglipt en ligt hij open en bloot op zijn borstkas.

Mijn ogen richten zich opnieuw op zijn gezicht en kijken hem recht aan in zijn groene ogen. Even dwalen zijn ogen over mijn gezicht en ik voel dat ik begin te blozen. Dan komt er een glimlachje op zijn gezicht, wat eerder op een grijnsje lijkt.

‘Daar houd ik je aan’, zegt hij, knipoogt naar me en loopt met een grijns de fietsenstalling in naar zijn eigen fiets. Daniël weet zijn manieren en weggetjes, dat is duidelijk te merken. Ik voel me net een van de meisjes die hij versiert.

‘Doei, tot morgen...’ stamel ik verbaasd en wrijf over mijn rechter wang om hopelijk een beetje de rode kleur weg te werken. Daniël kijkt weer naar me om.

‘Tot morgen’, zegt hij, nu met een glimlach. Met nog steeds een kleurtje op mijn wangen fiets ik weg, de fietsenstalling uit. Nogmaals veeg ik over mijn wangen in de hoop de kleur weg te halen en fiets door zonder om te kijken. Op weg naar huis, eindelijk weg van de hel genaamd school – de hel die alleen maar erger is geworden door dit sociale experiment.

Hoezo denken docenten dat ze naast je al lastige leven door school, ze zich ook nog eens mogen bemoeien met je sociale leven? Naar mijn mening is het nou niet echt sociaal om twintig leerlingen aan elkaar te koppelen, waarvan twee heteroseksuele jongens die elkaars beste vriend zijn – en nu dus opeens elkaars zogenaamde vriendje. Zoiets doen en dan nog hopen dat het zal uitwerken ook. Ik vind het jammer om het voor je te verpesten, mevrouw Friekman, maar het gaat niet werken. Sorry, dat is gewoon de waarheid.

Stel je voor: Daniël en ik verkering. Hoe stom klinkt dat? Ik snap ook niet wat ze nou helemaal met dit verdomde experiment wil bereiken, want we werden na nog geen minuut al uitgescholden – en we zijn niet eens echt homo.

Sorry hoor, maar hier heb ik geen zin in. Het is dat ik de ballen niet heb om dit recht in het gezicht van Friekman te zeggen, anders had ik dat zeker wel gedaan.

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

Daarom verbaasde me het zo dat Daniël het niet deed, want hij heeft daar absoluut wel het lef voor. Als hem namelijk iets niet bevalt, zegt hij het altijd meteen.

Maar op een of andere manier bevalt heel dit gebeuren hem wel, dat is het rare. Hij heeft blijkbaar liever zo'n suffe jongen als ik aan zijn zijde dan zo'n spectaculaire meid als zijn nieuwe buurmeisje Samantha. Niets lijkt bij hem te zeggen dat het raar is dat hij met zijn beste vriend verkering heeft, terwijl hij vanochtend nog zo razend enthousiast was over het blonde meisje.

Die kan nog wel even wachten.

Dus voor hem is een sociaal experiment belangrijker dan misschien wel het knapste meisje in zijn hele leven aan de haak te slaan?

Ik zou er alles aan doen om Samantha te krijgen, maar Daniël schuift haar zo aan de kant alsof het niets is voor een of ander stom plannetje van een vage docente. Af en toe vraag ik me af wat Daniël allemaal denkt, want soms is er echt niets van te volgen.

Voordat ik het weet, ben ik al thuis. De gehele fietsrit ben ik bezig geweest me zorgen te maken over dat stomme experiment. Hoe komt het mens erbij om kinderen aan elkaar te koppelen, een gedwongen relatie te laten hebben en dan ook nog eens te verwachten dat iedereen enthousiast meedoet? Sorry hoor, maar mij niet gezien. Morgen houd ik echt Daniëls hand niet meer vast, ze kan het uitzoeken.

Vermoeid draai ik de voordeur open en stap naar binnen. In de gang hang ik mijn jas op en ga de woonkamer in, waar mijn moeder aan de eettafel een kruiswoordpuzzel zit te maken. Ze kijkt kort even over haar leesbril naar mij.

'Hallo, Siempie', zegt ze met een glimlach. Ik schenk een glas water in en ga bij haar aan de tafel zitten.

'Hallo', zeg ik en slok het water naar binnen. School was zwaar vandaag, al helemaal na de mededeling van mevrouw Friekman. Mam legt haar pen neer op haar puzzelboek en legt haar leesbril ernaast. Met een moeilijke glimlach kijk ik haar aan.

'Is er iets?' vraagt ze dan, waardoor ik een keer diep zucht.

'Je weet toch wel wie mevrouw Friekman is?' begin ik.

'Dat gestoorde mens?' is haar reactie.

'Ja, die ja. Ze heeft weer in haar denkstoel gezeten.'

'Oh, wat dan?' Ze klinkt nieuwsgierig, wat ik niet had gehoopt. Ik heb geen zin in dit experiment.

'Ze heeft een of ander sociaal experiment bedacht,' ik zucht na het uitspreken van deze woorden, 'en het gaat over liefde.' Er

komt een steek in mijn maag als ik weer aan de situatie denk nu ik het zo uitspreek. Mam blijft zwijgen, waardoor ik verder spreek.

‘Omdat wij met een even aantal zijn in de klas, moet iedereen met iemand een stelletje vormen. Dan krijgen we per week een opdracht die we zo goed mogelijk uit moeten voeren. Die *freak* wil gaan kijken of er op deze manier liefde kan ontstaan, als hij zeg maar gedwongen en gereguleerd wordt’, het kost me moeite om het kalm uit te leggen en niet in woede uit te barsten. Die vrouw heeft straks mijn vriendschap met Daniël verpest.

‘Maar je hebt toch elf jongens en negen meisjes in jouw klas?’ vraagt ze dan. Mijn maag draait er haast weer van om. Moeilijk knik ik.

‘Ja, en omdat ik niet doorhad dat ze al paartjes gingen maken, bleef ik over. Daniël had het ook niet door, dus nu moeten wij samen...’ zeg ik en richt mijn ogen naar de tafel. Het is mijn eigen schuld, ik weet het, maar als Friekman nooit met het idee was gekomen, hadden we überhaupt niet in deze situatie hoeven zitten. Mijn hoofd kleurt rood. Verkering met Daniël, allemaal dankzij die gestoorde vrouw.

‘Ja, dat was wel te verwachten. Daniël en jij kunnen beide nogal eens traag van begrip zijn,’ zegt ze en het irriteert me, omdat het simpelweg de waarheid is. We hebben het aan onszelf te danken. ‘Maar goed, het is Daniël maar. Dan valt het toch nog wel mee?’ zegt ze. Verbaasd en fronsend kijk ik haar aan. Het valt nog wel mee? Hoort ze wel wat ze zegt?

‘Dat valt nog mee? Mam, Daan is mijn beste vriend en door dat klote experiment heb ik nu verkering met hem!’ breng ik verontwaardigd uit. Snapt ze het dan niet?

‘Ja, precies,’ mam is lief en kalm, ‘dat jullie vrienden zijn en elkaar kennen, maakt het juist toch makkelijker? Stel dat je het met een onbekende meid had moeten doen. Plus, ik zou zo’n hunk als Daniël ook wel aan mijn zijde willen.’ Ze geeft me een dikke knipoog, waardoor ik fel begin te blozen.

‘Ja, duh, jij valt op mannen!’ protesteer ik terwijl ik met mijn ketting speel. Ze moet me begrijpen.

‘Nou, wie weet wat er tussen jullie gebeurt’, zegt ze met een glimlachje en dat is voor mij de druppel.

‘Ja! Wie weet wat er tussen ons gebeurt! Dadelijk is heel onze vriendschap naar de klote door dat kut experiment!’ roep ik boos uit. Waarom snapt niemand me?

‘Hé, hé, hé, kalm aan, Simon. Ik weet zeker dat er niets ergs tussen jullie zal gebeuren’, probeert ze me gerust te stellen.

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

‘Kan je de school niet bellen om te zeggen dat je het er niet mee eens bent?’ probeer ik. Mam glimlacht flauw en kantelt haar hoofd.

‘Denk je echt dat dat nodig is? Ik denk dat het experiment niet zo erg zal zijn. Het zal Daniël en jou vast geen kwaad doen’, zegt ze.

Diep zucht ik nog een keer en voel mezelf iets kalmeren. Kom op, Simon, zolang je niet stoms doet, kan er ook niets gebeuren. Mam heeft gelijk, er zal vast niets ergs tussen ons gebeuren.

‘Besef je wel dat ik nu dus met Daan verkering heb?’ vraag ik haar doordringend, ikzelf er volledig bewust van. Ergens ben ik nog steeds boos. Ik kan er gewoon met mijn hoofd niet bij dat ik nu met Daniël heb.

‘Ja, Simon, dat begrijp ik. Hopelijk besef jij ook dat ik dat helemaal niet erg vind. Wie weet werkt het experiment, wie weet niet. Mij maakt het niet uit, zolang jij maar gelukkig bent’, zegt ze kalm, en hoe lief ik haar woorden ook vind, toch zit het niet lekker bij me.

‘Nou, dat ben ik dus niet’, snauw ik dan ook en sta overstuur op.

Ik pak mijn rugzak op en loop de woonkamer uit. Vervolgens loop ik de trap op en ga mijn slaapkamer in. Verslagen laat ik me op mijn bed vallen en pak mijn teddybeer Flip stevig vast.

Ongelofelijk. Hoe kunnen Daniël *en* mam niet inzien dat dit nog eens hele slechte gevolgen kan gaan hebben? Ben ik dan de enige met nog een beetje verstand hier?

Peinzend staar ik naar Flip. Daniël heeft me de knuffelbeer ooit gegeven voor mijn verjaardag toen we nog op de kleuterschool zaten. Hij is altijd al mijn beste vriend geweest. Denkt Friekman nou echt dat Daniël en ik verliefd op elkaar zullen worden door dit experiment? Ik namelijk niet.

Stel je eens voor, Daniël en ik verkering. Hoe lachwekkend is dat? Al jarenlang ben ik bevriend met hem, waarom zou dat stomme experiment er dan zogenaamd voor zorgen dat ik opeens verliefd op hem word?

Ik sta er alleen nog het meest versteld van dat Daniël er zo in meegaat. Denkt hij echt dat dit experiment iets zal gaan doen?

Na even denken pak ik mijn mobiel erbij en stuur Daniël een appje.

Ik: Hallo

Het duurt nog geen minuut voordat hij online verschijnt en begint te typen.

Daanosaurus: Hey!

Daanosaurus: Veilig thuis gekomen?

Ik: Jup

Ik: Tiptop in orde

Ik: Jij ook neem ik aan?

Daanosaurus: Ja hoor

Daanosaurus: Alleen bijna aangereden omdat ik een beetje aan het dromen was

Ik: Sukkel die je bent

Daanosaurus: Bedankt, ik ook van jou

Daanosaurus: Heb jij het al aan je ouders verteld van het experiment?

Ik: Aan mijn moeder, mijn vader is nog niet thuis

Ik: Jij?

Daanosaurus: Hetzelfde

Daanosaurus: Mijn moeder is er best wel hyped over

Ik: Denk jij dat het iets zal worden?

No way dat Daniël echt denkt dat er potentie in dit experiment zit. Stil kijk ik toe hoe hij aan het typen is, speel met een van de oortjes van Flip.

Daanosaurus: Wie weet

Ik: Ik denk dat het alleen maar onze vriendschap zal verpesten...

Daanosaurus: Ach joh, dat zal vast niet gebeuren

Daanosaurus: Dat laat ik niet gebeuren

Dit laat mijn hart sneller kloppen en geeft me nog wat hoop. Zenuwachtig speel ik met mijn ketting. Hopelijk is het ook echt zo en is het niet een belofte waar niet aan voldaan zal worden.

Ik: Ik hoop echt dat het niet gebeurt

Ik: Dat is het niet waard, dat stomme experiment

Ik: Maar ik denk niet dat het iets gaat worden

Daanosaurus: De kans is er wel

Daanosaurus: Ze heeft me best wel benieuwd gemaakt

Ik: Snap ik

Ik: Maar ik heb er niet veel geloof in

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

Ik snap niet dat hij er benieuwd naar is, maar goed. Een beetje meespelen werkt beter dan opnieuw weerwoord geven.

Daanosaurus: Pessimist die je bent

Ik: Nou bedankt

Ik: Ik hou ook van jou

Daanosaurus: Dat is maar goed ook want vanaf vandaag ben je mijn vriendje ;)

En na dat bericht verdwijnt hij offline. Gefrustreerd gooi ik mijn mobiel door mijn kamer heen, waar hij met een zachte klap belandt op mijn tapijt. Waarom kan niemand nou inzien wat ik zie en denk? Waarom snapt niemand dat dit echt vreselijk af kan lopen?

MIEKE Y. VAN DIJK

HOOFDSTUK 4

DANIËL

DINSDAG

♪ *Road to Nowhere – Talking Heads* ♪

Laten we eerlijk zijn, ik schrok me echt dood toen ik gisteren alleen over was gebleven met Simon na de aankondiging van het sociale experiment van *De Freak*. Hoe erg ik ook tegen het idee van Friekman in had willen gaan, mijn *flight or fright* reactie had me aan de vloer vastgenageld; niet in staat om iets uit te spreken of me een millimeter te bewegen.

Maar toen ik eenmaal naast Simon zat en onze namen vast had laten leggen door mevrouw Friekman, besepte ik dat het experiment eigenlijk niet zo erg is – interessant misschien zelfs.

Friekman heeft een punt: hoe goed zou een relatie uitwerken als deze gestuurd wordt?

Daarnaast is het ergste wat er kan gebeuren dat we verliefd op elkaar zouden worden. En wat is er nou erg aan verliefd zijn?

Laten we eens de kansen bekijken dat er iets tussen Simon en mij op gaat spelen. Ik schat hooguit vijf procent. We zijn al zó ontzettend lang vrienden dat het mij onlogisch lijkt dat we opeens verliefd op elkaar zullen worden door het experiment van mevrouw Friekman. Helemaal sluit ik de kans niet uit, maar ik schat hem wel erg klein. De vijf procent die ik schat is misschien zelfs al te hoog, vooral gezien we beide hetero zijn.

Stil kijk ik naar Simon, die naast me zit. Terwijl ik mijn tijd nutteloos aan het verdoen ben, zit hij te zwoegen op het huiswerk onder zijn neus. Zijn blond, krullend haar zit warrig door elkaar en zijn bruine ogen zijn gefocust op zijn werk. Terwijl hij de bedel van zijn goudkleurige ketting heen en weer schuift over zijn ketting met zijn linkerhand, schrijft hij een antwoord op in zijn schrift.

Wanneer hij op een gegeven moment doorheeft dat ik naar hem aan het kijken ben, kijkt hij me aan. Zijn bruine ogen hebben een uitdrukking in zich die ik niet kan plaatsen.

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

‘Is er iets?’ vraagt hij zacht en ik weet niet of ik me betrappt moet voelen.

‘Nee hoor’, antwoord ik met een kleine glimlach. Kort kijken we elkaar nog even aan. Simons ogen gaan snel over mijn gezicht, maar dan wendt hij zijn blik weer af en gaat door met zijn werk.

Wanneer ik mijn ogen de klas rond laat gaan om alle nieuw gevormde stelletjes in me op te nemen, merk ik op dat Simon de enige in onze klas is die de combinatie van bruine ogen en blond haar heeft. Opnieuw kijk ik naar zijn gezicht om het te bevestigen, zie hoe hij zijn woorden zacht mondt terwijl hij het antwoord opschrijft in zijn schrift. Opnieuw kijkt hij naar me op, zijn blik een beetje geïrriteerd.

‘Zit er iets op mijn gezicht of zo?’ vraagt hij, laat zijn bedeltje los en wrijft met zijn vrije hand over zijn wang.

‘Nee, er zit niets’, antwoord ik hem. Dit levert een zucht van Simon op; opgelucht en geïrriteerd tegelijkertijd.

‘Waarom zit je dan zo naar me te staren?’ vraagt hij een beetje bot.

‘Gewoon, mag dat niet dan?’ vraag ik verontwaardigd. ‘Ik ben toch je vriendje?’ lach ik nu, maar Simon kan niet lachen om deze woorden. Nee, ze laten zijn gezicht juist nog chagrijniger achter.

‘Het werkt nogal op mijn zenuwen’, zegt hij en trekt zijn wenkbrauwen op. ‘En, God, houd alsjeblieft op over dat experiment.’ Zijn opgetrokken wenkbrauwen trekken mijn aandacht; ze zien er strak en verzorgd uit.

‘Zeg, Siem, teken jij je wenkbrauwen bij?’ De gedachte heeft mijn mond verlaten zonder dat ik er iets aan kan doen.

‘Nee, hoezo dat nou weer?’ vraagt hij verbaasd en voelt licht aan zijn wenkbrauwen. ‘Ik heb niet eens make-up of er überhaupt aan gedacht om dat ooit te doen. Hoe kom je daar nou weer bij?’ vraagt hij opnieuw. ‘Ik ben toch geen homo?’ schiet hij in de verdediging.

‘Nou, als je het mij vraagt zijn je wenkbrauwen best “*on fleek*”...’ zeg ik en lach een beetje. ‘Plus, make-up maakt je niet gay.’ Simon rolt gefrustreerd met zijn ogen.

‘Dan kan ik net zo goed aan jou vragen of jij je wenkbrauwen bijtekent’, zegt hij en kijkt me diep aan. Ik strijk met mijn wijsvinger over mijn volle wenkbrauw met een flauwe grijns.

‘Nee hoor, die zijn helemaal *eau naturelle*’, zeg ik, trek mijn mondhoeken lichtjes omhoog en trek mijn wenkbrauwen een keer snel op. Zijn wangen kleuren rood en beschaamd kijkt hij weg,

waardoor ik ook maar met mijn huiswerk bezig ga. Hij begint weer zenuwachtig met zijn ketting te spelen.

Even is het stil tussen ons. Terwijl ik wat lees in het tekstboek, schrijft Simon een antwoord in zijn schrift.

‘Ik ben niet homo, Daniël’, zegt Simon plotseling. Ik kijk naar hem om, maar Simon houdt zijn aandacht gericht op zijn boeken. ‘Echt niet’, bevestigt hij doordringend.

‘Weet ik,’ zeg ik, waardoor Simon eindelijk naar me opkijkt en ik hem een flauwe glimlach gun, ‘ik ook niet.’ Hij knikt en gaat weer door met zijn schoolwerk.

Na een aantal lessen loop ik hand in hand met Simon naar de aula om pauze te houden. Simons hand voelt klam en trilt een beetje, wat ervoor zorgt dat ik bezorgd naar hem kijk, maar hij kijkt strak voor zich en vertelt zijn verhaal alsof er niets aan de hand is. Ik wil geen slechte vriend zijn, maar ik heb niet echt geluisterd naar wat hij verteld heeft de afgelopen minuten.

Automatisch glijden mijn ogen over Simons gezicht. Wanneer hij eindelijk wegstijgt van de mensen voor zich en mij recht aankijkt met zijn bruine ogen, kom ik weer met beide benen op de grond en hoor ik wat hij zegt.

‘Hoe gaat het met Samantha?’ zijn de woorden die eindelijk bij me binnen komen.

‘Samantha?’ vraag ik verbaasd en ik vraag me af waar hij het hiervoor over had dat hij nu op dit onderwerp komt.

‘Ja, Samantha, kneus, je nieuwe buurmeisje’, zegt hij.

‘Ik weet wie Samantha is,’ zeg ik, ‘maar hoezo vraag je naar haar?’ Als reactie hierop haalt Simon enkel zijn schouders op. ‘Het gaat wel goed, hoor. Ze is gisteren nog op bezoek geweest met haar ouders. Ze heeft me wat van haar tekeningen van haar oude huis en buurt laten zien, wat wel gaaf was. En een goed teken, denk ik, want ik heb het gevoel dat veel mensen die tekenen niet zomaar hun werk laten zien. Zegt toch wel iets over hoe ze me ziet’, ratel ik en denk aan het knappe meisje. Ik denk aan hoe ik gisteren met haar mee gelopen was naar haar huis, ze me daar tussen alle verhuisdozen op haar kamer de tekeningen had laten zien. Simon knikt.

‘En je weet zeker dat je dit kut experiment met mij wilt doen in plaats van achter haar aan gaan?’ vraagt hij fronsend en ik kan aan

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

zijn toon horen dat hij me niet begrijpt. Ondertussen lopen we de aula in en zoeken een plekje uit. Simon laat meteen mijn hand gaan.

‘Ja, dat weet ik zeker’, antwoord ik na enige twijfel. Dit experiment leidt toch tot niets, en als ik het goed speel, wacht Samantha wel op me. Simon neemt tegenover me plaats aan een lege tafel. We halen ons eten uit onze rugzak.

‘Siem, waarom ben je zo negatief over het experiment?’ vraag ik wanneer hij eindelijk klaar is met het rommelen in zijn rugzak. Verward kijkt hij me aan.

‘Omdat ik vind dat het nergens op slaat. Waarom ga jij niet achter Samantha aan?’ kaatst hij terug. Ik zucht.

‘Vind je het ook nergens op slaan als je met een meisje had ontmoeten?’ kaats ik hier als volgt op terug, geen zin om hem gelijk te geven. Hier weet hij geen antwoord op te geven. Ergens laat het me balen dat hij dit niet met mij uit wil voeren, hij het alleen dan nergens op vindt slaan.

‘Nou, waarom ga je niet achter Samantha aan?’ begint hij opnieuw en ontwijkt mijn vraag. Het geeft voor mij echter al antwoord genoeg.

‘Dat heb ik je nu al een paar keer gezegd, Simon. Dit experiment spreekt me aan. Ik ben oprecht benieuwd, oké?’ leg ik nog een keer uit.

‘Schei toch uit! Kijk nou waar je aan begonnen bent’, zegt hij en gebaart naar zichzelf. ‘Je hebt nu als hetero jongen met je beste vriend van de crèche door dit geschifte experiment, terwijl je de knapste meid ooit kan hebben! Kijk nou naar me, daar wil je toch niet mee gezien worden?’ Het breekt me dat Simon zo over zichzelf denkt.

‘Ten eerste weet ik heel goed waar ik aan begonnen ben en ten tweede moet jij jezelf niet zo de grond in werken, Simon’, deze woorden doen Simon dichtslaan en verlegen kijkt hij van me weg. ‘Echt waar, Simon. Je bent een prachtjongen met een hartje van goud, waar kan ik daar nou mis mee gaan? Hoe kan ik daar nou voor schut mee lopen?’ Hij kijkt niet naar me op, maar ik zie zijn wangen wel rood kleuren terwijl hij met zijn ketting speelt.

Simon ziet zichzelf niet zoals ik hem zie. Ook al denkt hij dat ik de enige ben die nagestaard wordt in de gang, zie ik zelf ook vaak zat meiden die hem nakijken. En ik geef ze geen ongelijk. Nee, Simon is een jongen die er echt goed uitziet, dat durf ik eerlijk te zeggen.

‘Ik weet echt wel waar ik mee bezig ben en ik denk eigenlijk niet dat ik dit experiment liever met iemand anders zou willen doen dan met jou. Bij jou voel ik me het meest op mijn gemak, dus zegt mijn onderbuikgevoel dat er niets ergs kan gebeuren’, zeg ik en eindelijk kijkt Simon weer naar me op. Zijn bruine ogen staan warrig, maar hij zwijgt.

‘Dan even iets anders: kan je vandaag wél afspreken?’ vraag ik om de stilte te verbreken. Even richt hij zijn ogen naar de grond en denkt na. Zacht bijt ik op mijn lip. Simon kijkt weer naar me op.

‘Ja, ik kan wel’, zegt hij bedenkelijk. Mijn mondhoeken krullen nu weer omhoog.

‘Mooi,’ zeg ik en neem een hap van mijn appel.

Ik kijk om wanneer ik een klap op mijn schouder krijg. Het is Levi, wie met Mirre aan zijn zijde grijnzend plaatsneemt naast me. Felix komt met Bente aan de andere kant aan en woelt door Simons haren.

‘De twee homo’s bij elkaar’, zegt hij en gaat zitten. We lachen allemaal een beetje, maar Simon kijkt verbitterd toe, slaat zijn armen over elkaar en zakt geïrriteerd onderuit. Het laat me een beetje schuldig voelen.

‘Denk je dat we onze ouders naar school zouden kunnen laten bellen om het experiment op te doeken?’ zegt Felix terwijl Bente naast hem komt zitten. Verrast kijkt Simon om.

‘Eindelijk iemand die mijn woorden spreekt!’ brengt hij opgewekt uit.

‘Ik vind het al een wonder dat niemand naar de directeur is gegaan’, zegt Mirre nu.

‘Ah, kom op zeg. Wat ga je je nu opeens als een kleine speler gedragen, Felix’, zegt Levi, wat ervoor zorgt dat iedereen lacht en Felix verontwaardigd zijn mond opent.

‘Hé! Zo klein ben ik niet!’ roept hij uit terwijl zijn stem overslaat. Het zorgt ervoor dat we lachen.

‘Ja, ja, dat zal, Smurf’, zegt Levi, wie zelf met zijn lengte van bijna twee meter altijd boven iedereen uitsteekt.

‘Moet ik je er even aan herinneren, Leviworst, dat ik een jaar jonger ben en dus nog niet uitgegroeid ben? Plus, als ik vroeger mijn *fucking* medicijnen niet had gebruikt, was ik ook groter geweest’, verdedigt Felix zichzelf. ‘Als ik in de eerste niet gestopt was, was ik nog kleiner dan Siem geweest’, zegt hij nu speels.

‘Hé!’ lacht Simon. ‘Betrek mij hier niet in.’

‘Je gebruikt je medicijnen niet?’ vraagt Bente verbaasd.

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

‘Dacht je van wel met hoe hij is?’ kaatst Levi nu terug, waardoor iedereen hard lacht.

‘Waarom gebruik je ze niet?’ vraagt Bente. Een beetje verlegen en nerveus begint Felix met zijn leren armbandje te spelen. Zijn benen stuiten wild op en neer, wat bij Bente duidelijk voor een beetje irritatie zorgt,

‘Toen ik op de middelbare kwam, wilde ik dat mensen me leerden kennen zoals ik echt ben, niet de rare versie van mezelf die ik ben als ik verdoofd ben door die kut medicijnen’, legt hij uit.

‘Af en toe denk ik dat je dan leuker zou zijn’, zegt Levi plots. Beledigd kijkt Felix hem aan. ‘Dan houd je je mond tenminste wat vaker.’

Iedereen lacht hard terwijl Felix breed begint te grijnzen.

‘Zoek maar een andere manier om me mijn mond te laten houden’, kaatst hij grijnzend terug.

‘Komt goed’, zegt Levi terwijl hij op zijn nagel bijt.

‘Ben je echt kleiner door je medicijnen?’ vraagt Simon. Felix haalt zijn schouders op.

‘Ik gebruikte ze echt al toen ik vijf of zes was of zo. Het is niet goed voor je groei, dus waarschijnlijk wel’, antwoordt hij. Simon knikt. ‘Gelukkig heeft het de groei daarbeneden niet belemmerd. ADHD staat bij mij namelijk ook voor “*abnormally, dangerously huge dick*”, dat jullie het weten’, zegt hij grijnzend en knikt naar zijn kruis. We lachen, maar Simon begraaft zijn gezicht in zijn handen.

‘Ja, ik denk dat Levi gelijk heeft’, zegt hij, waardoor we opnieuw lachen. Simon haalt zijn gezicht uit zijn handen en geeft Levi grijnzend een high-five.

Opgelucht zak ik terug in mijn stoel en neem nog een hap van mijn appel. Het onderwerp “experiment schrappen” is officieel over.

Wanneer we dan eindelijk onze laatste les hebben gehad, sta ik bij de deuropening van het lokaal te wachten tot Simon klaar is met het pakken van zijn spullen. Met zijn hoofd naar de grond gericht loopt hij langs me, zo diep in gedachten verzonken dat ik niet eens opval bij hem. Wanneer hij langs me loopt, pak ik snel zijn hand vast.

Verbaasd en geschrokken tegelijkertijd kijkt hij naar me op, lijkt dan door te hebben wat er gebeurt. Met een geïrriteerde uitdrukking op zijn gezicht probeert hij weg te trekken van me, maar ik grijp hem steviger vast en kijk hem streng aan.

Ik wil Simon graag de keuze geven om iets te doen in plaats van hem te dwingen, maar als ik hem niet door de eerste week van het experiment dwing, weet ik dat de rest van het experiment ook verwaarloosd zal worden.

Mijn blik werkt voldoende en met tegenzin loopt hij hand in hand met me de gangen door, richting onze kluisjes.

De ene na de andere opmerking wordt naar ons hoofd gegooid.

‘Homo’s!’

‘*Faggots!*’

‘Vind een kamer of zo, vuile homo’s!’

‘Zal ik eens een kamer zoeken waar ik jou flink op je bek kan slaan?’ roep ik hierop terug. Hierom wordt gelachen door de jongen die het riep, samen met zijn vrienden.

‘Je mag het ook wel zeggen dat je die kamer wil gebruiken om op je bek genomen te worden, *faggot*. Of erger nog, in je kont geneukt te worden’, reageert de jongen hierop en hij en zijn vrienden beginnen nog harder te lachen.

‘Klinkt alsof je je eigen fantasieën uitspreekt!’ roep ik terug en besluit er maar niet meer op te reageren en weg te kijken van de jongens.

‘Vuile flikkers!’ wordt nog geroepen. En ga zo maar door. Eigenlijk doet het me niet zo veel, maar bij Simon ziet dit er anders uit.

Keer op keer dat er een opmerking naar ons gemaakt wordt, kruipt hij een beetje in elkaar, schuift zijn vrije hand steeds wilder de bedel over zijn ketting en probeert hij zijn hand uit mijn grip te halen, maar ik werk het steeds tegen door hem juist beter vast te pakken. We mogen niet toegeven enkel omdat er wat woorden geroepen worden. We zijn wel sterker dan dat.

Wanneer we voorbij de menigte zijn en de trappen af beginnen te lopen, kijk ik voorzichtig om naar Simon. Zijn ketting stuitert op en neer op zijn borstkas terwijl we de trap aflopen; zelf voel ik mijn ketting glijden over mijn borst. Mijn ogen glijden naar zijn gezicht en ik zie dat Simon ook naar mij kijkt. Zijn bruine ogen staan onzeker.

‘Stelletje losers, die gasten’, zeg ik en hoop dat ik hem zo wat gerust kan stellen, op kan luchten. ‘Eerlijk waar, als ze ook maar iets proberen bij je, dan zal ik ze persoonlijk voor je in elkaar

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

slaan. Stelletje droeftoeters, dat zijn ze.’ Simon begint te blozen. Op de begane grond aangekomen breekt hij meteen van me los en gaat, zonder iets te zeggen, naar zijn kluisje toe. Ik doe hetzelfde.

In de fietsenstalling komen we weer bij elkaar, waar we onze fietsen uit de rekken halen en richting mijn huis gaan.

‘Je kan trouwens bij ons blijven eten, als je wil’, zeg ik dan en Simon knikt.

‘Is goed, gezellig’, reageert hij hierop na enige twijfel. Ik haat hoe het experiment hem laat twijfelen over elke afspraak die ik met hem wil maken, ook al doe ik het niet vanwege het experiment.

Thuis aangekomen drinken we wat en hebben we het wat over school. Het verbaast me niet dat Simon elk onderwerp behalve het experiment aansnijdt en het zo veel mogelijk probeert te vermijden, dus ik begin er ook maar niet over om de sfeer niet te laten bederven.

Nadat we ons drinken op hebben, gaan we naar boven naar mijn slaapkamer. Daar aangekomen zie ik door mijn raam Samantha in haar kamer staan. Ze merkt de beweging in haar ooghoeken op en draait zich enthousiast naar het raam.

‘Hey, Daniël!’ begroet het knappe meisje me. Ik begin licht te blozen en loop naar mijn raam toe, open het verder en ga in het kozijn zitten terwijl ik naar haar glimlach.

‘Hey, Sam’, groet ik haar met een knipoog en kijk dan om naar Simon, wenk dat hij ook moet komen. Leunend tegen mijn raamkozijn kijk ik weer naar Samantha terwijl ik in mijn ooghoeken Simon twijfelend zie naderen. Haar wangen kleuren een beetje roze.

‘Alles oké?’ vraag ik haar terwijl Simon naast me komt staan, nog steeds onzeker over de situatie. Samantha knikt enthousiast, waardoor haar blonde haren heen en weer golven.

‘Ja zeker, bij jou ook?’ zegt ze en ik zie haar blik een keer naar Simon gaan.

‘Goed zat’, antwoord ik en leg dan mijn hand op Simons onderrug, kijk naar hem op en duw hem iets verder naar voren. Zijn hoofd wordt rood. ‘Dit is Siem. Je zal hem vaker zien hier, dus het leek me wel zo netjes om jullie aan elkaar voor te stellen’, zeg ik en kijk Simon doordringend aan – hij zal hier vaker blijven komen, experiment of niet.

Samantha leunt uit haar raam en steekt haar hand uit naar hem. Even twijfelt Simon.

‘Simon, maar zeg maar Siem’, zegt hij terwijl hij uit het raam leunt om Samantha’s hand te schudden. Terwijl hij dit doet, houd ik hem stevig vast om te voorkomen dat hij valt. Het valt me op hoe hij stevig haar hand schudt – dat is wel anders dan hoe hij mijn hand vasthoudt.

Samantha lacht en glimlacht breed naar hem. Haar mooie glimlach en de manier hoe haar ogen beginnen te stralen doen me wensen dat de lach naar mij gericht was.

‘Hoi, Siem. Ik ben Samantha’, stelt ze zichzelf voor. ‘Ik vind Simon eigenlijk een leukere naam, maar ik zal je Siem noemen als je dat fijner vindt’, zegt ze nu en geeft een knipoog. Simon wordt een beetje rood en haalt zijn schouders op. Hij leunt terug en pas wanneer hij stevig staat, haal ik mijn hand om zijn zijde weg. Zijn hand speelt zenuwachtig met zijn ketting.

‘Siem is makkelijker’, zegt hij en Samantha knikt. Ik zie Simons ogen over Samantha heen gaan. Samantha merkt het ook en laat zich goed opnemen door hem. Dan kijkt ze mij weer aan.

‘Waar kennen jullie elkaar van?’ vraagt ze. Ik glimlach naar haar, waardoor ze ook glimlacht.

‘We zaten bij elkaar op de crèche, sindsdien is Siem al mijn compagnon’, leg ik uit. Samantha lacht en laat haar ogen over de blonde jongen naast me gaan. Haar ogen blijven kort hangen op zijn ketting, maar dan kijkt ze hem weer aan.

‘Zit je nog op school?’ vraagt ze.

‘Ik zit bij Daan in de klas. Als ik het goed begrepen heb, op de school waar jij straks ook heen gaat’, zegt hij en Samantha knikt.

‘Cool. Wat voor profiel doe je?’ vraagt ze.

‘Hetzelfde als Daan, N&G en N&T’, antwoordt hij. Samantha glimlacht.

‘Kijk, *two nerd best friends*’, zegt ze en Simon lacht verlegen. Ik lach nu ook.

‘Zegt de gymnast met hetzelfde profiel’, zeg ik nu en knipoog naar haar. Samantha wordt een beetje rood nu en ze lacht verlegen.

‘Touché’, geeft ze toe.

‘Trek je maar niets aan van hem, hoor’, zegt Simon nu en we lachen. Ze merkt op hoe Simon naar haar staart, haar goed in zich opneemt. Zacht begin ik te grinniken. Ze weet dat ze knap is en haar zelfverzekerdheid maakt haar extra aantrekkelijk.

‘Ik denk dat ik uit moet gaan kijken hier. Aan Simon heb ik wel concurrentie als het om knappe meisjes versieren gaat’, zeg ik en kijk Samantha met een kleine grijns aan. Ondanks dat ze zo

20 LEERLINGEN IN ÉÉN KLAS

zelfverzekerd is, begint ze toch hierom te blozen. Ook Simon begint te blozen. Ik klim uit het raamkozijn.

‘Maar goed, we moeten helaas aan ons huiswerk beginnen’, zeg ik. Samantha knikt, haar hoofd nog steeds een beetje rood. ‘Ik spreek je nog wel’, zeg ik nu met een knipoog, waardoor Samantha’s rode kleurtje blijft.

‘Zeker. Succes ermee’, zegt ze en knipoogt terug.

‘Komt goed’, zeg ik. We zeggen gedag tegen elkaar en dan sluit ik mijn raam.

Ik plof neer op mijn bed. Wanneer ik opkijk naar Simon, kijkt hij me een beetje boos aan.

‘Alles oké?’ vraag ik licht bezorgd.

‘Je kunt haar niet versieren’, sist hij, waardoor ik verbaasd hem aankijk.

‘Wat?’ breng ik stom uit. Waar komt dit opeens vandaan?

‘Je kunt haar niet versieren, Daniël’, zegt hij nog een keer. ‘Je wilde toch zo graag het experiment doen?’ vraagt hij geïrriteerd. Ik ben in de war. Hij vond het experiment toch niets? Waarom is hij nu dan zo boos dat ik met Samantha flirtte?

‘Sorry, Simon, ik dacht dat ik misschien al wat zetjes kon maken bij haar voor als het experiment straks is afgelopen’, stamel ik. Ik had niet verwacht dat Simon het erg zou vinden. Met een zucht gaat hij naast me zitten.

‘Je had gewoon beter nee kunnen zeggen tegen het experiment’, zegt hij verslagen.

‘Nee...’ mompel ik. Waarom zei hij twee tellen terug nog dat ik me aan het experiment moet houden, en zegt hij nu juist dat ik er beter niet aan had kunnen beginnen? Ik volg hem niet meer.

‘We kunnen ook doen alsof we meedoen aan het experiment terwijl jij ondertussen achter Samantha aan gaat’, zegt hij vervolgens. Verbaasd draai ik me naar hem om.

‘Nee, dat wil ik al helemaal niet doen’, zeg ik. ‘Ik ga Friekman niet voor zitten liegen.’

‘Kom op, je wilt toch niet aan zo’n stom experiment als dit beginnen? En al helemaal niet met mij’, zegt hij nu.

‘Even een reminder, Simon, maar we zijn al aan het experiment begonnen. En daarnaast is er niets mis met jou, oké?’ zeg ik en kijk hem diep aan. ‘Luister, Simon, we beginnen nu gewoon samen aan een reis waarvan we nog niet weten wat de eindbestemming is. Ik wil graag met jou dat experiment uitvoeren en dus ook die reis afmaken.’

‘Diep’, zegt Simon en we lachen er allebei om.

MIEKE Y. VAN DIJK

'Nou, kom, dan gaan we aan ons huiswerk beginnen', zeg ik
en zonder protest volgt Simon me naar mijn bureau.

En dan beginnen we, net als aan onze reis, aan ons huiswerk.

HOOFDSTUK 5

DANIËL

WOENSDAG

♪ *The Adults Are Talking – The Strokes* ♪

Met Simon en de rest van de klas zit ik in de aula. Het is tamelijk rustig en leeg. Terwijl ik op mijn telefoon door Instagram ga, kijk ik af en toe op naar Simon tegenover me. Ik vraag me nog steeds af waarom hij gisteren plotseling zo boos was over de situatie met Samantha. Ik probeer mezelf af te leiden door ondertussen naar de gesprekken om me heen te luisteren.

‘Weet je hoe saai theorie leren voor je rijbewijs is?’ vraagt Felix.

‘Hoezo ben je nu al bezig met je theorie leren?’ vraagt Levi verward terug.

‘Over een paar weken ben ik 15,5, dan kan ik op voor mijn theorie voor mijn scootterrijbewijs’, legt hij uit. Met een smalle glimlach kijk ik op en zie Levi verward zijn hoofd schudden.

‘Waarom zou je dat willen?’ vraagt hij. Triomfantelijk haalt Felix zijn schouders op en begint met zijn been te wiebelen.

‘Weet je hoe handig dat is? Dan hoef ik niet naar school te fietsen en kan ik makkelijk door voor een rijbewijs. En later zelfs misschien een motor’, zegt hij.

‘Oh, jij bent zo niet cool genoeg om motor te rijden’, zegt Levi plagend, waardoor Felix verontwaardigd zijn mond open laat vallen.

‘Nou zeg!’ stoot hij met overslaande stem uit en friemelt beledigd aan zijn armbandje. We lachen.

‘Felix, zit alsjeblieft stil’, verbreekt Bente het moment en legt haar hand op zijn bovenbeen om zijn gewiebel te stoppen.

‘Sorry’, fluistert hij en beweegt beschaamd zijn been onder haar hand uit.

‘Stomme wipkip’, lacht Levi hem uit. Felix’ grijns wordt weer breed.

‘Wil je een ritje maken op deze wipkip, Levi? Kijk maar eens wat ik kan wippen dan’, zegt hij, waardoor iedereen hard lacht.